

VOJTĚCH

BERNATSKÝ

Dvojtáta

Vojtěch Bernatský: Dvojtáta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Vojtěch Bernatský

Vojtěch Bernatský: Dvojtáta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vojtěch Bernatský: Dvojtáta

Vojtěch Bernatský

Obálka: Pavel Ševčík

Foto na obálce: archiv Vojtěcha Bernatského

Dětské kresby v knize: Eliška Bernatská

Grafický návrh, ilustrace: Barbara Gyönyör

Jazyková korektura: Pavlína Zelníčková, Martina Mojzesová

Odpovědná redaktorka: Anna Sedláčková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Text © Vojtěch Bernatský, 2019

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-265-0879-3

ISBN e-knihy 978-80-265-0909-7 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství BizBooks v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4.

Číslo publikace 35 685.

© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

”

VĚNOVÁNO MÉ ÚŽASNÉ ŽENĚ,
BEZ JEJÍHOŽ PŘÍSTUPU K ŽIVOTU, TOLERANCE,
POKORY, HUMORU A PŘEDEVŠÍM LÁSKY
BY VŮBEC NIC NEMĚLO SMYSL.
MILUJI TĚ A DĚKUJI!

“

АНОЈ

Ahoj,

jmenuji se Vojtěch a narodil jsem se před čtyřiačtyřiceti lety v Ostravě, ale když mi bylo deset, přestěhovali jsme se s celou rodinou do Prahy. A už jsem tady zůstal.

Rodina měla nad mým osudem ještě chvíli dohled – po gymnáziu jsem nejdřív po určitou dobu pokračoval v rodinné tradici a nastoupil na pražskou VŠE. Jenže jsem byl zamilovaný do fajn holky, která se navíc jmenovala Milionová. (Mimochodem, její táta Standa se podepisoval Stanislav 10°.) No a ta milionová holka studovala FAMU. A já prostě – rodina nerodina – musel za ní, a tak jsem to zkusil taky. Záhy jsme tam byli oba.

Katedru filmové a televizní produkce jsem dostudoval v roce 1999. To už jsem byl skoro pět let externím spolupracovníkem redakce sportu ČT.

Od dětství jsem totiž miloval sport. Ať už aktivně, nebo pasivně. A zároveň jsem – snad po babičce z matčiny strany – po dědovi dar výřečnosti a jistého komediantství. Zkrátka se to nějak ve mně spojilo a už od první třídy na základní škole jsem prohlašoval, že chci být sportovním moderátorem. Ten krásný sen jsem si splnil a už skoro 25 let jsem se z něj zatím našťestí neprobudil.

Ovšem člověk se vyvíjí, a co bylo před pár lety nepodstatné a vzdálené, je najednou tím nejdůležitějším středobodem našich životů. Pro mě a moji manželku Kateřinu (ta je mimochodem taky milionová) jsou jím naše dcera Eliška a syn Matyáš.

A právě tahle parta je dnes pro mě vším – hlavním důvodem i smyslem mého života. Každý den zažíváme rodinná dobrodružství, radosti i útrapy, ale především spoustu situací, které se už nikdy nevrátí. Abych na ně nezapomněl, rozhodl jsem se je zvěčnit v této knize. Třeba si to někdy ten náš páreček přečte a bude s radostí vzpomínat na svého tátu, který na oplátku ocení, když mu pomůžou do schodů.

Pokud naše příběhy zaujmou i vás, budu potěšen. A pokud ne, nic se neděje. Hlavně zdraví. 😊

18.

DVOJNÁSOBNÝ TÁTA. KATEGORIE: NAD 40 LET

Jedeme nakoupit a v rádiu hraje písnička od skupiny O5 a Radeček. „Vloupám se do tvój mysli, zjistím, že sám jsem...“ Když dohraje, ozve se za mnou z dětské sedačky zpěv, nebo spíš pokus o něj: „Dloubám se ve svém nose, ráda dloubám se...“ A ještě ve svých čtyřech letech předvede ta dotyčná dokonalou vizuální prezentaci návštěvy holubího domu. Jmenuje se Eliška a evidentně je to moje dcera.

”
S BLÍŽÍCÍM SE PRVNÍM
„PÁNSKÝM PŘECHODEM“
SI ASI POTŘEBUJI
DOKÁZAT, ŽE JEŠTĚ
NEJSEM NA ODPIŠ, TAKŽE
JSEM ZAČAL BĚHAT.

“

Je mi 41 let a 129 dnů a cítím se výborně. Více než jednadvacet let pracuji v jedné firmě a stále si plním svůj dětský sen: jsem televizní moderátor. A taky klasický mužský – s blížícím se prvním „pánským přechodem“ si asi potřebuji dokázat, že ještě nejsem na odpis, takže jsem začal běhat. Rok jsem držel z hecu bezlepkovou dietu. Na druhou stranu přestávám zaplať pánbůh řešit, jestli mi dneska vypadlo 80, nebo 95 vlasů. Sbíráám náramkové hodinky a hraji si na vinaře. Tedy spíš na jednoho z nejlepších someliérů minimálně ve střední Evropě. Jo a za dva měsíce budu dvojnásobným tátou.

„Tati, jak se říká té nevlastní mamince?“

„Macecha.“

„Aha, takže Pavel (rozumějte přítel mojí maminky) je tvůj Ježibab?“

Vždycky v posteli před spaním z ní padají ty největší perly. Je něco málo po deváté a Eliška usíná. Začíná velmi pohodová, závěrečná část dne. Dám si skleničku skvělého sauvignonu od německého vinaře pro Čechy s tak oblíbeným jménem Zimmermann a tutově usnu na gauči u jednoho z těch amerických detektivních seriálů, které neoslň, ale ani neuškodí.

ŽIVOT PŘED ELIŠKOU

Dřív to bylo všechno trochu jinak. Byl to takový ten lineární svět.

A = NARODIL JSEM SE;

B = JDU DO ŠKOLY;

C = JDU DO PRÁCE;

D = SVATBA, DĚTI A DŮM;

E = SLAVÍM TRICET LET V JEDNÉ FIRMĚ;

F = ZAČÍNÁ MI DŮCHOD A ODKLÁDÁM SI KAČKY NA POHREB.

Já vím, přeháním, ale něco na tom je. Dneska žijeme životy v kapitolách. Někdo je tak plodným autorem svého osudu, že zvládne i pět šest takových kapitol. Já to zatím беру tak, že první kapitolou byl život před mojí manželkou a dětmi a tou druhou je moje vlastní rodina, prostě tahle úžasná současnost a doufám, že také blízká i hodně vzdálená budoucnost.

Po narození dcery jsem si slíbil, že každý rok vyrobím a napíšu fotoknihu. Dnes musím hrdě říct, že mám sedm kousků a slovo chlapa držím. Průvodkyní a vypravěčkou je naše dcera Eliška. Ta první se jmenuje „Eliška aneb jak jsem přišla na svět“ a u fotografie nádherného spícího miminka začíná slovy:

Tak to jsem já, Eliška, a budu vám vyprávět obdivuhodný příběh, který vás nenechá vydechnout. Pěkně se posaďte a poslouchejte.

Následují fotky dvou mladých a samozřejmě velmi krásných lidí a Eliška pokračuje:

Tak tyhle dva jsem si vybrala za mámu a tátu. Byli na dovolené v Turecku a v tomto pokoji a na této posteli mě počali. Bylo to z velké lásky. Myslím, že jsem si vybrala dobře. Jsem zvědavá, komu z nich budu víc podobná.

Dívám se do té knížky a už zase se dojímám. Pokolikáté už?

27. července 2011 oznámila moje máma tátovi, že těhotenský test je pozitivní. Bylo to na gauči v obývacím pokoji a já jsem to už z bríška viděla a slyšela. Táta jako by něco tušil. Přinesl z práce nádhernou slunečnici. A byl dojatý. Ve svých 36 letech se dozvěděl, že mě bude mít. Taky jsem v mámě uronila slzičku. Ani si už nepamatuji, že byla máma takhle hubená. Už za chvíli ji pomůžu, aby se malinko spravila.

Byla to taková bezstarostná jízda. Když byla manželka ve dvou měsících, zaletěli jsme si za babičkou do Švédska, kde žije. Dodnes si pamatuji, jak jsme si v zábavním parku Liseberg před celou rodinou vymýšleli, že Kačenka nemá ráda horskou dráhu, a do zámku hrůzy jsem musel jít s mámou. Mami, promiň, ale ty sama jsi říkala, že sis z té hrůzy trošku učurkla – a to by pro dítě nebylo dobré.

Ale vraťme se k první fotoknize:

A pak už mamince začalo růst břicho. Potřebovala jsem pořád větší prostor. Musím říct, že mi to dalo docela zabrat, natáhnout kůži vysportované gymnastky. Ale postupně se mi to začalo dařit.

A pod prvními dvěma fotkami z ultrazvuku:

Takhle jsem vypadala, když mi byly tři měsíce. Táta říkal, že mu připomínám pavouka v kokonu. To si tedy budu pamatovat.

Pravdou je, že pavouky nemám rád. Když mi byly asi čtyři roky, táta mi z legrace hodil jednoho pěticentimetrového uměláka do babiččiny zelňačky. Takový záchvat hrůzy fakt nechcete vidět! Takže jistě pochopíte, že mě ta fotka trošku překvapila. A při mojí představitosti... A také další životní zkušenosti... Ve zhruba devíti letech jsem byl na pionýrském táboře a při noční bojovce se mi stala ještě jedna pavoučí příhoda, nebo spíš nehoda. Chtěl jsem tu bojovku samozřejmě vyhrát, a jak jsem běžel lesem s otevřenou pusou, nevšiml jsem si, že mezi dvěma statnými smrky visí obrovská pavučina a uprostřed ní trůní hodně masitý křížák. No a jak jsem

běžel s tou otevřenou pusou... Ne, nemůžu o tom ani psát. Dodnes mám pocit, že ta gigantická samice má uvnitř mého žaludku hnízdo a plodí pavoučí kolonie.

Na té druhé fotce z ultrazvuku už to bylo dítě, ale...

Tady si lebedím po pěti měsících v bříšku. Táta se zase projevil. Řekl mámě, že mám otočená chodidla. Pěkná blbina!

Jo, připouštím, někdy jsem trochu plašan.

Ještě jeden okamžik z alba stojí za zmínku. Byla to chvíle, kdy jsme rodině oznámili, že čekáme holčičku.

A pak to přišlo. Den před Štědrým dnem jsme všem prozradili, že to budu já, Eliška. Babička s tetou se radovaly, prababička stěsím plakala a děda s pradědou a tátou si dali slivovici.

Podotýkám, že ne jednu. Praděda usnul v kuchyni na židli, děda se zamkl na záchodě a objímal mísu a já si ustlal ve vaně. Ta holka bude zdravá...

20.

ASI DVA MĚSÍCE DO PORODU

Vždycky jsem chtěl syna a i teď jsem doufal, že to bude kluk. Při 3D ultrazvuku na jedné z těch vyhlášených pražských klinik nám sestřička – jistě v dobré víře – řekla, že to naše dítě má nádhernou „buchtičku“, a tak jsme asi už v šestém měsíci těhotenství věděli, že tentokrát to kluk nebude. Připouštím, zpočátku jsem byl trochu smutný, ale budoucnost ukázala, že smutek rozhodně nebyl namístě.

Hraji takhle tenis s kamarádem a fotbalovým expertem redakce sportu ČT Pavlem Karochem a v půlce druhého setu (podobně, že jsem byl kousek od vítězství) volá doktor a náš rodinný přítel Antonín Pařízek, že už se to blíží. Nezdály se mu totiž srdeční ozvy miminka, a tak se rozhodl pro císařský řez. Nasedl jsem tedy do auta a za chvíli už jsem měl na sobě zástěru, na hlavě zelenou čepici a roušku a čekal jsem u manželčiny hlavy v porodnici U Apolínáře na ten okamžik. Okamžik, na který jsem se vlastně vždycky těšil. Okamžik, který mi jednou provždy změní život. Okamžik, který mě udělá nejšťastnějším člověkem na světě, tedy alespoň v ten okamžik.

Eliška se narodila v postupce 1234. Tedy ve 12.34. A jen o tři dny později, než jsem oslavil své 37. narozeniny. Vzpomínám, jako by to bylo teď, jak jsem jel z porodnice domů a pouštěl si pořád dokola písničku Tamaryšek od Anny K. Přes slzy jsem neviděl na cestu a celým tělem mi procházel velmi těžko popsateľný pocit štěstí, hrdosti, dojetí a lásky. Prostě z kluka s dost velkými d'olíčky ve tvářích se najednou stal táta.

Eliška byla už od narození celá já. Hodná, milá, vtipná, pohotová a později, zhruba od dvou let, také pořádně výřečná. Prostě tatínkova holčička. A to nemluvím o té podobě. Ano, musím to

”

ELIŠKA BYLA UŽ
OD NAROZENÍ CELÁ
JÁ. HODNÁ, MILÁ,
VTIPNÁ, POHOTOVÁ.

“

přiznat, změnil jsem názor. Holčička je prostě nejvíc. Citlivá, učenlivá, voňavá a její úsměv by zachránil i Titanic. Ten ledovec by totiž po něm roztál.

No a teď, po čtyřech letech, čekáme kluka. Je to jako přes kopírák. Pod dojmem nabytých zkušeností jsem chtěl jednoznačně zase holčičku – a vidíte? Nezbývá než doufat, že jemné zklamání je naprosto zbytečné.

A už jsme zase v posteli. Dočetl jsem další příběh o statečném jezkovi Dupálkovi a den opět končí tradiční (ale vlastně netradiční) otázkou: „Tati, ten pán, jak rychle běhá (myslela samozřejmě Usaina Bolta), je černocho, vid?“

„Jo, to je.“

„Hmm, takže ty jsi vlastně bleďoch.“

„Vlastně jsem. Tak dobrou, ty bleďoško moje.“

JEDNOTÁTA

Když se Eliška narodila, měla na zádech zřetelné namodralé skvrny. Doktoři nám řekli, že takové skvrny mívají po narození Asiaté, Eskymáci nebo indiáni. V první chvíli mě to zarazilo. Ale pak jsem si vzpomněl na své předky. Moje praprababička byla skutečně indiánka z kmene Crow, tedy vraních indiánů. Na přelomu dvacátého století byla z Jižní Dakoty přivezena do Evropy do cirkusu a prapraděda se do ní zamiloval. Z několika procent jsem tedy indián i já. A tím pádem i Nšočí Eliška. Mimochodem, ty fleky po pár měsících zmizely.

Ta naše holka spala v noci jako zabítá. Fakt to bylo nesku- tečně hodné miminko. Možná už v necelých dvou letech přestala chrnět přes den, zato v noci i ráno to bylo na pohodu, leckdy až do devíti. Milovala jízdu v kočárku lesem. Fascinovaly ji stromy. Možná z ní bude slavná bioložka. Nebo dřevorubkyně.

Hodně brzy taky zjistila, že když se bude smát, budou na ni lidé ještě hodnější. Tak se smála hodně a ráda.

LYSINA

A pak se objevil velký problém! Vzadu na hlavě se jí začala dělat pleška. Zhruba šest krát šest centimetrů. Už jsem si představoval, jak bude naše holčička vypadat. Přemýšlel jsem o historkách, které by to bezvlasé místo ospravedlňovaly. Prostě že to je záměr a že jí to vlastně sluší. Byl jsem zoufalý.

Geneticky by se totiž jistá spojitost najít dala. Oba mí bratři mají zhruba od dvaceti hlavy jako koleno. Ale holka?! Naštěstí jsem se po pár dnech osmělil a zeptal se na to manželky.

Vy zkušeně samozřejmě tušíte, čím to bylo. Ale já, prvorodič? Každopádně by mě nenapadlo, že takzvaným vrtihlavem je možné vyrobit si takovou lysinu. Prostě slušná vývrtka.

Čas ukázal, že i velmi drsně vyvrtnutý vlas naroste znovu a je možná pevnější než kdy dřív.

DUDYN

Miminka vždycky tak rychle vyrostou. Obzvlášť když máte doma zrychlenou verzi. Akce Dudyn, jak Eliška říkala dudlíku, proběhla taky velmi rychle. Vlastně ho ani moc nepotřebovala, a když jsme náš nejoblíbenější dudyn věnovali na začátku zimy zmrzlým vránám, vůbec neprotestovala. To už začínala mluvit a od chvíle, kdy vyslovila svá první dvě slova - „papoušek“ a „kafo“ -, mluvila, mluvila a mluvila. Po kom to ta holka má?

Možná se inspirovala u tatínka, kterého začínala poznávat při jeho službách v televizním zpravodajství. Když mi manželka ukázala poprvé video, jak rozčepýřená breberenda najednou na gauči zvažní, upjatě sleduje s vytřeštěným očima televizi a nejspíše z ní vypadne: „Táta...“ Řeknu vám, vlhčejší oči jsem dlouho neměl.

TEPLOTA V KARIBIKU

Jak to tak bývá, není vždy vše zalité sluncem. Protože máme rádi cestování, vzali jsme Elišku už v necelém roce a půl k moři do Turecka. Tam sluníčko svítilo a všechno bylo v cajku. Jenže s jídlem roste chuť, a tak jsme se před Vánoci rozhodli zkusit vzdálenější destinaci a vyrazili jsme do Dominikánské republiky. Let je logicky o poznání delší než do Turecka a taky znatelně náročnější. I přesto jsme to riskli.

Eliška měla před cestou drobnou laryngitidu, ale po domluvě s doktorkou jsme usoudili, že to dáme. Jenže díky klimatizaci v letadle se to zhoršilo, a tak jsme perlu Karibiku poznali i z jiné stránky, poněkud stinnější. Horečka ani přes naši snahu neklesala, a tak jsme poslechli radu hotelového lékaře (který si podle mě dal ráno tři čtyři panáky dominikánského rumu) a vyrazili jsme taxíkem do místní nemocnice.

Cesta trvala zhruba hodinu a na účet za ni jsem zíral ještě déle. Ale to nejhorší nás mělo teprve čekat. Ano, slovo čekat je skutečně výstižné. V čekárně a pak v ordinaci jsme totiž zkejsli, nekcám, skoro šest hodin! Po stěnách tam byla zaschlá krev a na zemi se válely použité gumové rukavice. Asi si dovedete představit, co to se mnou, zrychleným Spidermanem, už po hodině dělalo. Nebýt manželky, která chlácholila rozpálenou Elišku, jsem dodneška zavřený v ještě špinavější dominikánské věznici.

Ale konec dobrý, všechno dobré. Po šesti hodinách přišla malá vysmátá černoška, dala Elišce jahodový antibiotický sirup a světe div se – do rána bylo všechno v naprostém pořádku. Odpustil jsem jim a zbytek dovolené jsem slavil a slavil a slunil se a pak zase slavil. A i přesto, že tentokrát úplně neplatilo, že risk je zisk, užili jsme si to. A navíc – od té doby jsme byli na různých cestách mnohokrát a nic podobného jsme nezažili. Ale to bych předbíhal.

UDĚLEJ ZEMANA

Stejně jako většina dětí i to naše první má rádo vodu a vše, co s ní souvisí. Pamatuji se třeba na to, jak se nevinné pobíhání kolem trysek závlahy proměnilo v rodinnou psychiatrickou léčebnu, která se specializovala především na skotské stříky. Stříkali jsme na sebe hadicemi snad tři hodiny. Děda neděda, táta netáta, dítě nedítě nebo máma nemáma.

Taky Elišku bavilo a stále baví napodobovat různé postavy a známé osobnosti. Nevím, jak je to možné, ale vůbec nejlépe už zhruba od dvou let umí Miloše Zemana, a to i s jeho výraznými mimickými pohyby a typickým položením hlavy do jedné či druhé strany. Stačí jenom říct heslo: Udělej Zemana!

WIBLINTON

Co slovo, to perla. Jo jo, to jsou ta krásná léta, kdy si dítě vytváří slovní zásobu a někdy nevědomky najde i různé novotvary. Měl jsem takový sen, že Eliška nastupuje k finále tenisového Wimbledonu a že já jako hrdý otec sedím v čestné lóži a brečím dojetím. Vyprávěl jsem to manželce a najednou se z ničeho nic ta naše budoucí tenisová hvězda odněkud přičítá a s raketou v ruce křičí: „Už mám pinketu a tati, já ten Wiblinton vyhrajůůů!“

Když už jsme u sportu, právě díky jeho sledování se velmi rychle a elegantně naučila Eliška hlásku „r“. Máme moc rádi Martinu Sáblíkovou a taky jí doma hodně fandíme. A protože ta holka

šikovná skoro každý závod, do kterého nastoupí, vyhraje, fandíme hodně a často. A jak jsme s Eliškou křičeli neustále „MaRtina, MaRtina“, bylo vyhRáno.

Fandění Martině, ale i spoustu dalších perel a rodinných pokladů máme naštěstí zaznamenáno. Ještě že existují chytré telefony. Ať si říká, kdo chce, co chce, minimálně proto, že je v ten daný neopakovatelný moment popadnete a natočíte to, jsem za ně vděčný. Všechno si ukládám, a až se jednou děti rozletí do světa, budeme se s manželkou dívat a vzpomínat a dojímat se a pít u toho dobré víno a pak jim zavoláme a... To je ještě naštěstí daleko.

Zrovna teď se dívám na jednu naši debatu. Kolik tady mohlo Elišce být? Možná dva a něco.

Eliška povídá: „To si pudnula Ejiška a ono to vylitlo.“

A já říkám: „Co vylitlo?“

„Bobečet!“

„A co jsi udělala?“

„Eéé, táta mě pevlíkal.“

„A co tam bylo, v těch kalhotkách?“ ptám se dál.

„Bobet!“

A o něco později přišel okamžik, který celou naši rodinu dojal, rozesmál, rozplakal. A zase ho máme zaznamenaný. (Díky, Kačenko!) Představím vám nejdřív celou scénu: Eliška sedí u bílého kuchyňského stolu a dělá, že píše tatínkovi dopis do práce. A říká:

„Pozdravuju tě, milej táto, pozdravuju tě, milej táto. A posílám ti hodně pusinet. A hrozně léto, ať u bude léto. Je u tebe zima? Není... Napišu. Měj se hezky v tý práci a vydělávej.“

Pak se nádherně usměje do kamery a říká:

„Já už jsem to dopsala.“

No není to krása? Je!

21.

NEJSPIŠ MĚNĚ NEŽ DVA MĚSÍCE DO PORODU

Děda byl Vojtěch, táta je Vojtěch a já jsem taky Vojtěch. I když jsem měl být podle mých rodičů jednoznačně Klára. Byli tak přesvědčeni, že budu holka, že vlastně úplně zapomněli vymyslet jméno pro kluka. Takže když mámě po porodu řekli, že mám pindíka, vůbec netušila, jak ho pojmenovat. Tedy mě samozřejmě. Logicky proto zvolila nejjednodušší variantu: dala mi jméno, které ji napadlo jako první. Tátovi prý z vítkovické porodnice v Ostravě volali a řekli mu, že se narodil syn David. Představa, že máte doma dva syny, kteří se jmenují stejně, je docela zajímavá. O necelých šest let starší brácha se totiž opravdu jmenuje David. Nicméně vyšlo to prašť jako uhoď. Stejně nakonec byli v naší čtyřčlenné rodině dva chlapi stejného jména.

I přes tuhle zkušenost jsem tak trochu doufal, že bychom mohli tu naši rodinnou vojtěchovskou tradici prodloužit. Jenže jsem narazil. Manželka je proti. Ne že by se jí prý tohle jméno nelíbilo, naopak, ale prostě předložila několik argumentů, které se mi zdály rozumné: Vojta starší, podobně jako teď můj táta, se mi být nechce, a navíc s jiným jménem si můj syn možná bude lépe psát svůj životní příběh.

No jo, ale co teď? Jak se tedy náš syn bude jmenovat?

”
PŘEDSTAVA, ŽE MÁTE
DOMA DVA SYNY, KTERÍ
SE JMENUJÍ STEJNĚ, JE
DOCELA ZAJÍMAVÁ.

“

15.

origina

BUDE TO MATYÁŠ

Spory o jméno jsou u konce. Vojtěch je zapomenut a mezi favority jsou Tadeáš, Mikuláš, Eliáš a Matyáš. Nakonec to vyhrál ten poslední. Pravdou je, že jsme se o druhého potomka snažili dlouho a nebylo to vždy úplně jednoduché. Právě jméno Matyáš znamená v hebrejštině dar od Boha. A tenhle kluk určitě pěkný dáreček bude.

Pěkný páreček – Eliška a Matyáš.

19.

CHVÍLI PŘED PORODEM

Tak je to jasné. Osud, příroda a porodník Tonda Pařízek zase vše řeší za nás. Manželce Kateřině od šestého měsíce těhotenství hučí v levém uchu. Myslím, že ne ze mě, ale spíš je to nějaký důsledek toho našeho cvalíka v jejím bříšku. Neurolog se dlouho nerozmýšlel a pro jistotu opět doporučil císařský řez. Člověk nikdy neví.

Ženu mám v porodnici a ví se, že junior přijde na svět už zítra. Už zítřaaa! Běhá mi mráz po zádech, derou se mi slzy do očí a hledám, kdo se vlastně taky narodil 20. září. Škoda že už to není dneska – devatenáctého se narodili manželé Zátopkovi. Ale za chvíli se uklidním. O den později přišla na svět třeba legendární italská herečka Sophia Lorenová.

Díváme se s Eliškou na televizi, ale stejně jsem myšlenkami už v porodním sále. Jak bude vypadat? Bude všechno v pořádku? Co to ucho? V televizi zpívá Helena Vondráčková a Eliška najednou říká: „To je Ema Žbluňková.“ Je asi fakt po mně. Dokáže v pravý okamžik úžasně uvolnit atmosféru.

Jdeme spát spolu do ložnice a těšíme se na zítřek.

”
 JAK BUDE
 VYPADAT?
 BUDE VŠECHNO
 V POŘÁDKU?
 “

20.

A JE TO

Zvoní telefon. Otevírám oči. Zvoní telefon. Cože? Zvoní telefóón! Kolik je hodin? Teprve sedm? Manželčina slova zní hodně vážně. Za půl hodiny to chtějí udělat. Monitor srdeční činnosti prý nevy-padá dobře. Po chvílce volá i pan doktor.

„Vojto, kde jsi?“

„No, doma v posteli.“

„Sedni do auta a pojed'. Miminko se nemá dobře. Musíme to udělat hned.“

Naprosté zatmění. Oblékám se. Místo pasty na zuby si na kartáček dávám krém po holení, ale nevadí mi to. Eliška spí a na-štěstí je tu maminka, které prý říkám jen jedno slovo: „Jedu!“ Na nic se neptá, protože slyšela oba telefonáty.

Sedám do auta a vím, že to nemůžu z naší malé vesničky na kraji Prahy k Apolináři v ranní špičce ani náhodou stihnout. Pou-štím si v autě Coldplay a brečím. Tohle přece nemůžu zmeškat. Jedu jako prase. Předjíždím zprava zpomalo-ovacím pruhem, vjíždím do slepých uliček a pod stovku se dostávám jen zřídka. U porodnice jsem za 35 minut a hledám parkovací místo. Před budovou se něco kope, a tak poprvé v životě parkuji na autobusové zastávce a běžím k hlavnímu vchodu.

Od sestřičky dostávám roušku, bílé gumové boty, zástěru a hodně široké zelené kalhoty. Kačenka už leží na sále a já usedám k její hlavě. Prakticky vzápětí se to stane: náš syn se poprvé nadechne a já slyším jeho křik. Matyáš je na světě!

„Tatínku, pojd'te s námi...“ 51 centimetrů a 3 700 gramů živé váhy. Mám zatmění mysli, proudí mnou emoce a neskutečný pocit hrdosti, lásky a štěstí. Něco, co člověk zažije jen párkrát za

”

OD SESTRÍČKY
DOSTÁVÁM ROUŠKU,
BÍLÉ GUMOVÉ BOTY,
ZÁSTĚRU A HODNĚ
ŠIROKÉ ZELENÉ
KALHOTY.

“

život. Dostávám svého syna do náruče a nesu ho k mamince na sál. Nepláče, zvyká si na světlo a jen pozvolna se mu rozlepují oči. „Snad nemá to pravé srostlé?“ ptám se... „Nebojte, za chvíli se rozlepi.“ Děkuji doktorovi, že nám vlastně už podruhé zachránil dítě, a pozvolna si uvědomuji, že jsem dvojtáta.

A pak ho mám u sebe dobrou hodinu. Matyáš se poprvé dívá na svět a já vidím, že je to pohodář. Nepláče, vlastně miminkovsky slepě sleduje okolí (oko se už našťěstí rozlepilo) a připadá mi, že už teď je to skvělý parťák. A to jsme teprve na začátku.

Odcházím ještě v opojení z porodnice a skupina kopáčů tmavší pleti na mě křičí, jestli jsem to já. „Jooo a mám syna, chlapi!“ Neměl bych to říkat, protože jsem za chvíli řídil... Nicméně jeden z nich vytáhl placatku, obejmul mě a zavinšoval: „Tak ať je zdravý, pánko.“ Tož dali jsme si po ločku.

Ovšem příchod k autu už tak veselý nebyl. Za stěračem byla podle očekávání výzva k vysvětlení parkování na zastávce autobusu. Chápu.

Nenapadlo mě, že narození syna budu zapíjet večer se svojí mámou. Ale proč ne? Padly dvě lahve výborného sektu a bylo to moc fajn. Díky, mami.

